

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 017440 16 Uvp
Banja Luka, 21.2.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Edine Čupeljić kao predsjednika vijeća, Smiljane Mrše i Strahinje Ćurkovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Mire Mačkić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi K. S. iz B., kojeg zastupa punomoćnik V. R., advokat iz B., (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 31.8.2015. godine, tuženog Ministarstva ,u predmetu utvrđivanja statusa ratnog vojnog invalida, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 017440 15 U od 6.6.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj 21.2.2019. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Pobijanom presudom u stavu 1. izreke je odbijena tužba izjavljena protiv uvodno označenog akta tuženog kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Odjeljenja za boračko-invalidsku zaštitu Grada B. broj ... od 5.2.2013. godine, donijetog u izvršenju presude nižestepenog suda broj 11 0 U 013953 14 U od 16.3.2015. godine. Navedenim prvostepenim rješenjem je ukinuto rješenje tog odjeljenja od 13.3.2006. godine i tužiocu utvrđen prestanak statusa ratnog vojnog invalida (RVI), i prava na ličnu invalidninu zbog nepostojanja zakonom propisanih uslova za dalje priznavanje prava, te je konačno odbijen zahtjev tužioca za utvrđivanje statusa RVI sa pravom na ličnu invalidninu, kao neosnovan. Stavom 2. izreke te presude je odbijen zahtjev tužioca za naknadu troškova spora u iznosu od 877,50 KM.

U obrazloženju pobijane presude se navodi da je prije donošenja osporenog akta, proveden postupak na okolnost revizije uvjerenja o povređivanju tužioca a sve postupajući u skladu sa naprijed navedenom presudom nižestepenog suda kao i prethodno donijetom presudom istog suda broj 11 0 U 006190 11 U od 16.12.2011. godine. U tom postupku je kako sud konstatuje utvrđeno na osnovu provedenih dokaza da je tužilac povrijeđen u saobraćajnoj nezgodi koja se desila dana 21.5.1995. godine u B. u ulici V. Đ. K., koja se nije desila kao posljedica vršenja vojne dužnosti, pa da su bili ispunjeni uslovi da se revidira uvjerenje o povređivanju a što je tuženi učinio rješenjem broj ... od 17.7.2015. godine na kojem je zasnovan osporeni akt.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede zakona i povrede propisa o postupku koja je od uticaja na rješenje stvari. Navodi da je sud svoju odluku zasnovao na pogrešnom utvrđenju činjenice o odbijanju tužioca da potpiše zapisnik o saslušanju ne navodeći da mu je uskraćeno pravo na angažovanje punomoćnika koji ga je zastupao u upravnom sporu, a da pri tom nije obrazložio da li je u zapisniku evidentirano da li je tužiocu data takva mogućnost s obzirom na složenost predmeta i njegovu odluku da ga advokat zastupa. Dodaje da pobijana presuda ne sadrži podatke na osnovu koje dokumentacije je prihvaćeno utvrđenje osporenog akta da tužilac ne posjeduje dozvolu za odobreni odlazak iz jedinice sa datumom povratka 21.5.1995. godine a što je suprotno izjavi majora N. K. od 25.3.2014. godine, koji je tužiocu izdao spornu dozvolu o odsustvu iz jedinice u trajanju od 19. do 21.maja 1995. godine, radi vršenja dužnosti za ciljeve odbrane R S. Zbog navedenih povreda pravila postupka došlo je do pogrešne primjene odredbe člana 5. Zakona o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca Odbrambeno otadžbinskog rata Republike Srpske čime je tužiocu uskraćeno pravo na utvrđivanje statusa RVI V kategorije sa 70% invaliditeta, pravo na ličnu invalidninu i ortopedski dodatak III stepena po osnovu povređivanja kao pripadnika Oružanih snaga RS. Takvim postupanjem je prekršeno pravo tužioca zagarantovano članom 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i sloboda te člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju. Predložio je da se zahtjev uvaži i pobijana presuda ukine te da mu se naknade troškovi upravnog spora prema izjavljenom troškovniku u tužbi i u zahtjevu.

U odgovoru na zahtjev tuženi organ je istakao da su navodi u zahtjevu cijenjeni od strane tuženog u osporenom aktu, kao i od strane suda povodom pokrenutog upravnog spora. Predložio je da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev i cjelokupne spise predmetne upravne stvari i ovog upravnog spora na osnovu odredbe 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11- u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Tuženi organ je na osnovu člana 127. Zakona o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca Odbrambeno otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 134/11, 9/12 i 40/12 u daljem tekstu Zakon o pravima boraca), proveo ponovni postupak revizije uvjerenja o povređivanju tužioca donoseći rješenje od 17.7.2015. godine na osnovu kojeg je izdato uvjerenje istog datuma pod brojem .... U tom postupku su razjašnjene okolnosti povređivanja tužioca, a što proizlazi iz dostavljenog spisa Odjeljenja za vojne evidencije, iz kojeg proizlazi da su u tom postupku izvedeni svi raspoloživi pismeni dokazi (isprave), saslušanje svjedoka, uključujući i izjavu tužioca u smislu izjašnjenja na činjenice utvrđene tim dokazima. Iz provedenih dokaza proizlazi da se povređivanje tužioca desilo dana 21.5.1995. godine na odsustvu i da nije u vezi sa vršenjem vojne službe. Iz izvoda iz službene evidencije stradalih lica VP ... B. proizlazi da je tužilac u saobraćajnoj nezgodi koja se desila 21.5.1995. godine oko 20:30 časova u ulici V. Đ. K. u B. zadobio povrede desne noge i lom kuka, a koje povređivanje se desilo van jedinice na odsustvu. Ovo je potvrđeno zapisnikom o uviđaju povodom saobraćajne nezgode od 21.5.1995. godine, koji su sačinili ovlašćeni radnici SP za bezbjednost saobraćaja B. u kojem se konstatuje da je tužilac uljed neprilagođene brzine stanju

kolovoza i vremenskim uslovima sletio sa kolovoza udesno i prednjom stranom vozila udario u stub ulične rasvjete kojom prilikom je putnik u vozilu J. D. zadobila teške tjelesne povrede. U navedeni spis je uložen i tužiocu prezentovan iskaz svjedoka komandanta M. D. od 5.12.2012. godine koji je potvrdio valjanost uvjerenja od 3.2.1996. godine kojeg je lično potpisao, a kojim se potvrđuje da je tužilac povrijeđen u saobraćajnoj nezgodi 21.5.1995. godine za vrijeme odmora, a što se tiče njegova pisane izjave ovjerene 17.1.2012. godine, izjasnio se da je mislio da okolnosti navedene u toj izjavi odgovaraju ovom uvjerenju a ne uvjerenju od 2.3.1996. godine koje on nije potpisao nego S. N., te je dodao da nije bilo potrebe da pojedinci odlaze u svoje trgovačke radnje i nabavljaju hranu za potrebe prehrane pripadnika ratne jedinice. U svojstvu svjedoka je saslušan dana 19.5.2015. godine S. N. koji je potvrdio vjerodostojnost svog potpisa na drugom uvjerenju VP ... B. od 2.3.1996. godine, te istakao da nije znao da već postoji uvjerenje od 3.2.1996. godine drugačije sadržine, te da se izmjena uvjerenja, prema pravilima službe, mogla izvršiti samo ukoliko je tužilac priložio dozvolu za odobreno odsustvo. Zaključeno je da tužilac ne posjeduje dozvolu za odobreni odlazak iz jedinice sa datumom povratka 21.5.1995. godine, niti se ista nalazi u arhivi VRS, a kao dokaz je cijenjena i presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj K-922/97 od 17.2.1998. godine kojom je tužilac oglasen krivim što je dana 21.5.1995. godine oko 20:30 časova u B. u ulici V. Đ. K. upravljao putničkim vozilom marke Zastava 101, reg. br. B. ... vlasništvo G. L., i kretao se iz pravca naselja R. u pravcu naselja S., te dolaskom u neposrednu blizinu samoposluge T., olako držeći da neće doći do štetnih posljedica po druge učesnike u saobraćaju, brzinu kretanja vozila nije prilagodio osobinama i stanju puta, usljed čega je vozilo sletjelo sa kolovoza i prednjim desnim dijelom udarilo u stub električne rasvjete kojom prilikom je tešku tjelesnu povredu zadobila saputnica J. D., a u obrazloženju te presude je navedeno da je tužilac iznoseći odbranu na glavnom pretresu izjavio da je to veče upravljao motornim vozilom, jer je „trebao otići po Jordanku da donese neki ključ“.

Na osnovu tako provedenih dokaza, koje tužilac drugim dokazima nije osporio, jer nije priložio odobrenje o odsustvu iz jedinice koje nije pronađeno ni u službenim evidencijama, proizlazi da tužilac nije dokazao da je zadobio povrede prilikom vršenja vojne dužnosti. Njegov prigovor da nije upozoren da ga zastupa punomoćnik u upravnom postupku nije osnovan jer takva obaveza upravnog organa nije propisana odredbama Zakona o pravima boraca kao ni odredbama Zakona o opštem upravnom postupku („Sl. glasnik RS“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 u daljem tekstu: ZOUP), s tim da tužilac nije bio spriječen da u upravnom postupku angažuje punomoćnika. Zbog navedenog nisu povrijeđena pravila postupka koja su od uticaja na rješenje stvari. Otuda je pobijanom presudom pravilno tužba odbijena i potvrđena zakonitost osporenog akta za koje razloge je sud dao valjano obrazložene razloge koji nisu u suprotnosti sa primjenjenim odredbama Zakona o pravima boraca i odredbama ZOUP.

Iz iznijetih razloga po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi povrede iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca odbija na osnovu člana 40. stav 1. ZUS, jer nisu ostvareni razlozi iz člana 10. ZUS za poništenje osporenog akta.

Odluka iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbama člana 49. i 49a. ZUS, s obzirom da je tužilac izgubio ovaj upravni spor, slijedom čega nema pravo na naknadu troškova spora.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić